

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 246. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053904461872/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Jeg skal nu forsøge at give Eder en Slags Forestilling om hin Dags Begivenheder, for saa vidt de angik mig selv. Om Aftenen den 28. afmarcherede Kompagniet fra Barakkerne bag Sønderborg for at udføre noget Skansearbejde i Løbegravene nede ved Rønnehave og Kjærvig. Det var en March paa en Mils Vej, med fuld Oppakning, i Søløse, og vi var derfor ikke saa lidt trætte, da vi ankom til Bestemmelsesstedet omtrent Kl. 10. Men værre blev det, da vi tog fat paa Arbejdet, thi vi havde en Aenelse om, at Fjenden vilde angribe med det første, og enhver anstrængte sig af yderste Evne. At Angrebet skulde komme samme Nat, ventede rigtignok ingen, og som Bevis derpaa tjener det, at vi ikke havde ladet Geværerne. Den Deling, hvortil jeg hørte, havde faaet sit Arbejde anvist i en Skanse lige over for Sandbjerg Skov, og vi hørte hele Tiden, hvorledes Fjenden tømrede og hamrede derovre, og hvorledes Vognene kørte frem og tilbage. Os frapperede dette imidlertid ikke, da vi ofte havde hørt noget lignende under Vaabenhvilen, men oppe i Rønnehave-Batteriet maa de have anet Uraad, thi med et saa vi en Granat flyve over i Skoven, lidt efter nok en do., saa en 3dje og 4de, og hvad der ikke før var Spektakel i Skoven, det blev der nu ved Skuddene. I Parentes vil jeg bemærke, at intet Fyrværkeri i Skønhed kan maale sig med en Granatregn i en mørk Nat.

Fjenden forholdt sig i øvrigt lang Tid saa godt som aldeles rolig, han svarede kun med ét Skud paa vore, og vi lavede os allerede til at gaa hjem, ud-

mattede og forkomne som vi var. Da så vi paa en Gang, omtrent Kl. 2, langs med hele Skoven en Række lysende Punkter og ude paa Søen en utallig Mængde Baade, som det syntes, tæt behængte med Lanterner og Fakler. Det var inddertid hverken det ene eller det andet, men Gevær- og Granatild. I samme Øjeblik hører man Raabet: «Broen er lagt!» og kort efter: «Nu er han ovre!» Det hele så ud som en Drøm, saa hurtigt gik det, men det blev snart til en blodig Virkelighed. Alle Batterierne paa den modsatte Side af Sundet begyndte at udspy en Regn af Kugler og Granater, som mindede om Dybbølskansernes Bombardement, og samtidig stormede Fjenden paa oppe, hvor vor 1. Deling laa, lige ud for Rønnehavn. Nu kan I tro, vi fik travlt med at lade Geværerne og faa Tøjet hængt paa, og derefter løb den Korporal, der kommanderede vor Afdeling, og jeg op til Stedet, hvor de kæmpede, og spurgte, om vi kunde være dem til Hjælp med vort Mandskab (15 Mand), eller om vi hellere skulde samle os med vort eget Kompagni for at komme under ordentlig Kommando. Som jeg før antydede, vort Kompagni laa kun der ude paa Arbejde og var derfor spredt paa mange forskellige Steder, medens 4. Regiment besørgede den egentlige Forposttjeneste. Man svarede os, at de var stærke nok til at afslaa Angrebet, og at vi skulde søge at blive samlede. Det gjorde vi da, idet vi under en stadig Granatregn trak os op mod Landsbyen Kjær, hvor vi fandt vor Kompagnikommandør og det meste af Regimentet.

Næppe havde vi været her nogle Minuter, før vi

saa en Mængde Soldater af 4. Regiment, og især en Mængde Artillerister, komme løbende forbi med det Raab: «Fjenden er lige i Hælene paa os, alle Skanserne er forladte!» o. s. v. Begge Dele viste sig ogsaa at være rigtige, og hvad navnlig Opgivelsen af Skanserne angaar, da bestyrkede Artilleriet os andre i den meget ufordelagtige Mening, vi hidtil med skellig Grund har haft om dets Tapperhed.

Nu blev vi da endelig ført frem mod Fjenden. De to første Delinger af vort Kompagni (der iblandt jeg) skulde tage det første Stød. Vi kastede os ind paa en ganske lille Mark, der paa alle fire Sider var omgivet af levende Hegn. Her laa vi da op mod det ene Gærde og fyrede en Tid lang, og Kuglerne peb lige saa hurtigt om Ørerne paa os, som man kan tælle, men paa en Gang hedder det: «Vi er omgaaede paa begge Sider!» Kuglerne begyndte at krydse hverandre, og Projsere sprang over de to Gærder i vore Flanker. Da kommanderede Kaptajnen, der laa bag ved os med 3. og 4. Deling: «Tilbage!» og nu gik det, saa hurtigt det kunde, gennem Kugleregnen og over det bageste Gærde. Nu maatte 3. og 4. Deling modtage det næste Angreb, medens vi gik endnu et Stykke længere tilbage; saa retirerede de og vi maatte holde for, og paa den Maade gik det nu timevis fra den ene Mark til den anden, gennem Tjørnekrat, over Gærder og Vandpytter, gennem Kornmarker etc., indtil vi var nær ved at segne af Udmattelse. Vi opgav ikke et eneste Sted, hvor det var muligt at holde sig nogenlunde, uden efter en haard Kamp, to Gange stormede